

V grajski kapeli so pastirja Pavla položili na mrtvaški oder in ga tretji dan kot svetnika slovesno pokopali. Iz groba je zrastle prelepa rdeča vrtnica in v njeni trnjevi kroni sta dva majhna ptička naredila drobno gnezdece in neprenehoma cvrčala. Stari grof je često vodil svoje tri vnučke h grobu. Nekoč vsi trije hkrati zakličejo: »Ali slišite, kako pojeta ptička?«

»Kako pa?« sprašuje začudeni grof.

»Pastir Pavel svetnik, pastir Pavel svetnik!« kličejo nedolžni vnučki.

Grofu se je utrnila svetla solza v očeh, zdrknila po licu in kanila na pastirjev grob. In ta solza je klicala, ta solza je vpila: »Sveti Pavel, spomni se mene in prosi za nas!«

»Amen!« so nevede zagostoleli nedolžni vnučki kakor drobni ptički...

Ciril Drekonja
Tolminske vasi

(Iz zbirke »Tolminske pesmi«)

*Po strminah gozdi so razpeti,
nad njimi goličave so in senožeti,
v dolini, tesno ob vznožju vas
beli se, kakor snežni plaz,
ki v pomladnem soncu mogel ni skopneti.*

*In kot da poleti ovce bele
v senco k potoku so prihitele,
ob vodi tamkaj hiše so zbrane
v objemu dreves posejane.*

*O še! — Kakor da iskrijo se bridke solzé
in močijo velo in zmučeno lice,
po ložinah, po kolkih, v gubah gora se blesté
bedne in tihe tolminske vasi.*